

Příležitostný tisk ke stému výročí
básníkovy narození

JAN SKÁČEL

Na koni páv a smrt a moruše
v studánce voda živá

Ilustrace Pavla Dvorská

Překlad do francouzštiny Lenka Froulíková

Medailon Jana Skácela Pavel Čepický

Medailon Pavly Dvorské Jana Vránová

Sazba a grafická úprava Zdeněk Halla

Fotografie Jana Skácela Jiří Víšek

Fotografie Pavly Dvorské Peter Anderovský

Redakce Antonín Krejčíř

Použitá písma Book Antiqua a Humanist

Papír Colorplan S PAPER

Tisk včetně linorytů Pavly Dvorské

tiskárna AG TYP Kostelec nad Orlicí

Vazba a finalizace Knihařství Jiří Fogl

a Pavlína Rambová

Vydaly Kunštát PRO FUTURO o.p.s.

a atelier KreAt v Brně v roce 2022

Édition à l'occasion du centième anniversaire
de la naissance du poète

JAN SKÁČEL

À cheval, le paon et la mort et le mûrier
Dans la source, l'eau vive

Illustrations par Pavla Dvorská

Traduction en français par Lenka Froulíková

Courte biographie de Jan Skácel par Pavel Čepický

Courte biographie de Pavla Dvorská par Jana Vránová

Composition et Mise en page par Zdeněk Halla

Photographie de Jan Skácel par Jiří Víšek

Photographie de Pavla Dvorská par Peter Anderovský

Rédaction par Antonín Krejčíř

Fontes de caractères employées – Book Antiqua et Humanist

Papier Colorplan S PAPER

Impression (y compris les gravures sur lino de Pavla Dvorská)

par l'imprimerie AG TYP Kostelec nad Orlicí

Reliure et finalisation par l'Atelier de reliure

Jiří Fogl et Pavlína Rambová

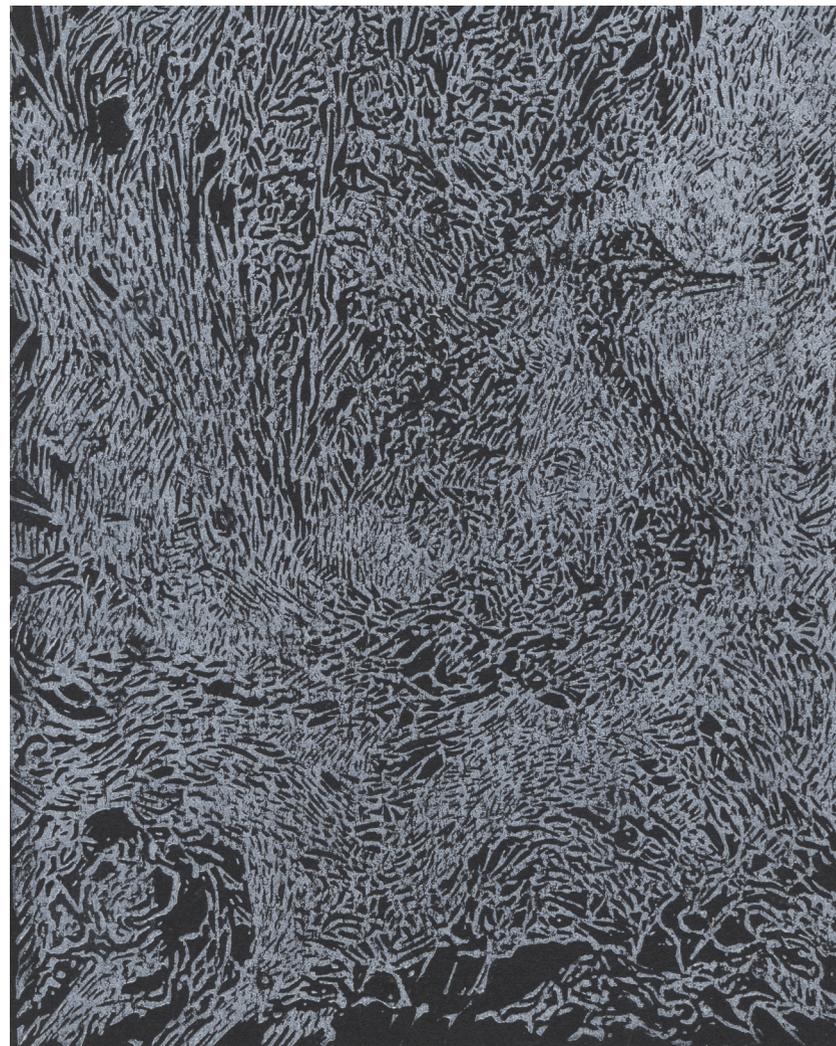
Publiée par Kunštát PRO FUTURO o.p.s.

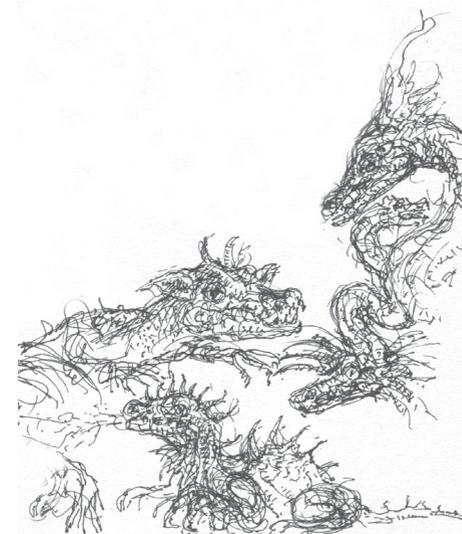
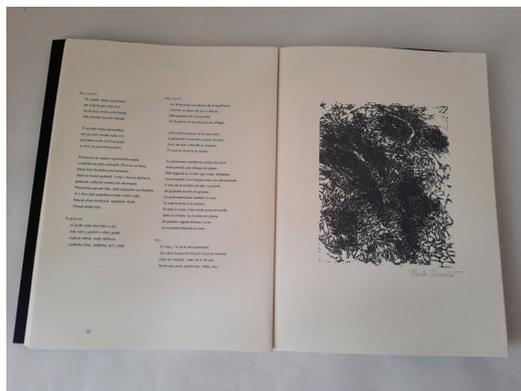
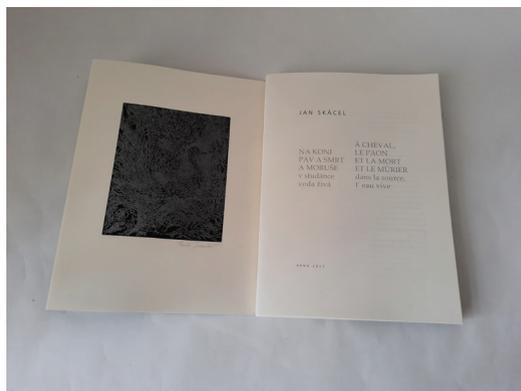
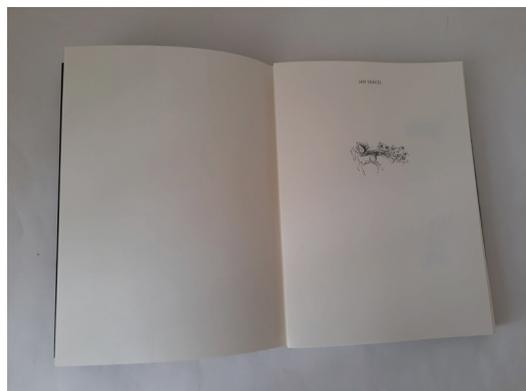
et atelier KreAt à Brno en 2022

JAN SKÁČEL

NA KONI
PÁV A SMRT
A MORUŠE
v studánce
voda živá

À CHEVAL,
LE PAON
ET LA MORT
ET LE MÛRIER
dans la source,
l'eau vive

Pavla Dvorská (née Hochmanová) est née en 1974 à Brno, où elle a étudié l'illustration scientifique à l'École des Arts plastiques à Brno. Elle a ensuite poursuivi ses études du dessin et de l'estampe à la Faculté des Beaux-Arts (FFA) de l'Université de technologie de Brno (BUT) et elle a aussi fait un stage dans le domaine de l'illustration chez M. Dušan Kállay à l'Académie des Beaux-Arts à Bratislava (Slovaquie). Ses activités principales comprennent l'illustration scientifique et l'illustration de livres, le dessin libre et l'estampe (p. ex. Svět zvířat; The encyclopedia of animals; E. A. Poe Le Corbeau; Teodor Krížka Blížence z křížných cest etc.).

Les illustrations de Pavla Dvorská représentent un accompagnement particulier de l'oeuvre littéraire, résonnant d'une manière libre avec le contenu. Elle y emploie une morphologie stylisée, basée sur les dessins de motifs concrets, d'objets,

de créatures réelles ou fantastiques. Elle crée des métaphores originelles liées à la littérature, sans qu'elles s'approchent à une description narrative, les configurations réelles et parfois fantasques sont en harmonie avec celle-ci. Elle choisit avec sensibilité le motif et la façon de son interprétation. Le détail et la composition correspondent avec le contenu de l'oeuvre littéraire. Dans ses estampes noir et blanc, les fragments de l'univers de la faune et de la flore font partie d'un rythme des lignes tourbillonnant, qui accentue la forme dramatique ou balladique du texte.

Pavla Dvorská se laisse inspirer non seulement par la réalité, mais aussi par l'idée, évoquée par l'oeuvre littéraire. Dans son oeuvre, une expérience visuelle s'interpénètre avec

Jana Vránová

Peter Anderovský

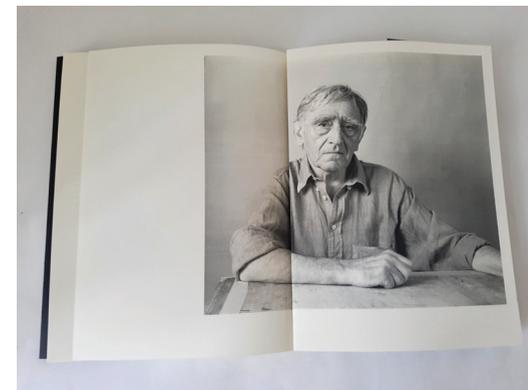
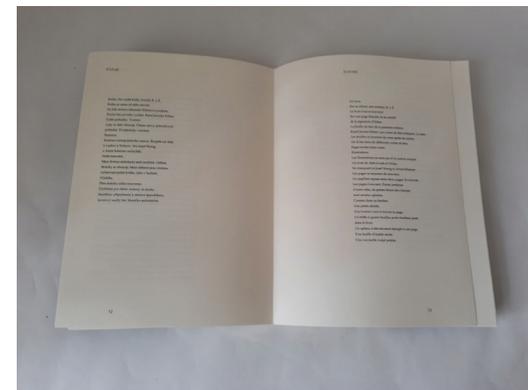
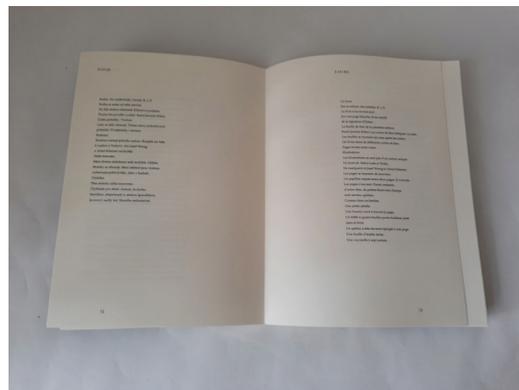
Pavla Dvorská (rozená Hochmanová) se narodila roku 1974 v Brně, kde studovala obor vědecká ilustrace na Škole uměleckých řemesel, potom kresbu a grafiku na Fakultě výtvarných umění VUT v Brně. Absolvovala stáž na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě u ak. mal. Dušana Kállaye, obor ilustrace. Zabývá se vědeckou a knižní ilustrací, volnou kresbou a grafikou (Svět zvířat; The encyclopedia of animals; A. E. Poe Havran, Teodor Križka Blížence z kriežnych ciest a další...)

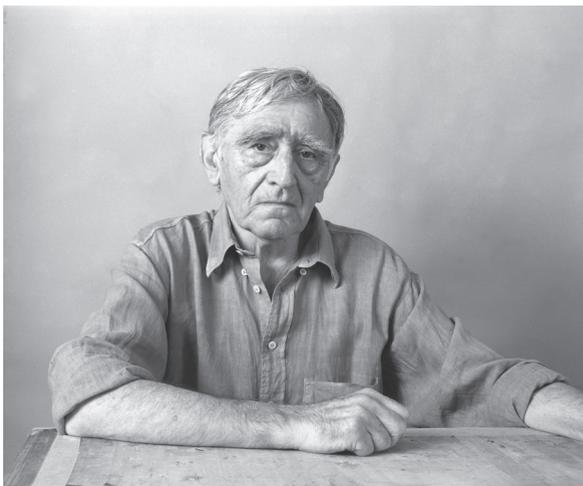
Ilustrace Pavly Dvorské jsou svébytným výtvarným doprovodem literárního díla, volně rezonující s jeho obsahem. Autorka pracuje se stylizovaným tvaroslovím, vycházejícím z kreseb konkrétních motivů, objektů, skutečných

i bájných bytostí. Vytváří osobité kresebné metafory vztahující se k literatuře, aniž by se blížily jejímu narativnímu popisu, reálné i někdy fantaskní konfigurace s ní souznějí. Volí citlivě motiv a způsob jeho interpretace, detail i kompozice korespondují s obsahem literárního díla. V černobílých grafikách jsou fragmenty světa fauny a flory součástí vířivého rytmu linií, akcentující dramatické či baladické polohy textu.

Pavla Dvorská vychází z kresebné interpretace reality i z představ, které v ní literární dílo evokuje, v její tvorbě se prolíná vizuální zkušenost s abstraktním kresebným projevem. Její kresby a grafiky pojí vnitřní kontinuita, soustředění a erudice.

Jana Vránová

Jiří Višek

Jan Skácel byl brněnský básník. „Brněnský“ není jen zeměpisná lokalizace. Skácel byl srostlý s Brnem, s Brnem-městem, s brněnskou kulturou, s brněnským životem, a také, což spolu úzce souvisí, s jihomoravským vínem.

Narodil se 7. února 1922, jeho prastrýc byl František Herites, ve své době známý spisovatel – patřil mezi lumírovce. Neuvažujeme-li předválečné juvenilie, začal Skácel psát poezii v polovině padesátých let, v době, kdyse básnická tvorba začala vymaňovat z ideologického sevření, které ji svazovalo od nástupu komunistické moci v roce 1948. Za první básnickou sbírku, která do popředí opět postavila nikoli budování komunismu, ale člověka s jeho pocity a strastmi, můžeme pokládat knížku Člověk zahrada širá, která vyšla v roce 1953 a kterou napsal jiný mladý brněnský básník, totiž Milan Kundera. S ním se Skácel ostatně dobře znal (Brno není velké a znali se tu všichni). Brněnští básníci tehdy zněli

v celé české, respektive československé poezii silným hlasem. Tím třetím byl Oldřich Mikulášek, o dvanáct let starší, který měl na Skácela velký vliv, u poezie ho přidržel a způsobil, že se jí začal zabývat vážněji. Kontakty mezi Mikuláškem a Skácelem byly opravdu blízké a posléze je spojil dokonce jakýsi kvasi příbuzenský vztah. Skácel se oženil s – nyní již bývalou – Mikuláškovou manželkou.

Skácelovu poezii té doby, počínaje knižním debutem Kolik příležitostí má růže z roku 1957, kritika hodnotila vysoko a čtenářky (i čtenáři, ale hlavně čtenářky) ji milovaly. Následovaly sbírky Co zbylo z anděla, Hodina mezi psem a vlkem, Smuténka a Metličky. Mezitím se v roce 1963 stal šéfredaktorem uznávaného brněnského literárního časopisu Host do domu, který se v konkurenci pražských časopisů vůbec neztrácel.

Pavel Čepický

Jan Skácel était le poète d'une ville, Brno. „Brno“ n'est pas qu'une localisation géographique. Skácel s'était complètement identifié à cette ville, à sa culture, à sa vie, et aussi – à ce qui lui est étroitement lié – au vin de Moravie du Sud.

Il naquit le 7 février 1922. Il avait pour grand-oncle František Herites, un écrivain bien connu en son temps, membre du cercle des Lumírovci. Pour peu que l'on voie dans ses oeuvres d'avant-guerre des oeuvres de jeunesse, Skácel ne commença à écrire de la poésie que dans la première moitié des années 1950. C'était la période où la création poétique s'émancipe de l'enfermement idéologique où l'avait ligotée le pouvoir communiste dès son installation en 1948. C'est Člověk zahrada širá [L'homme le vaste jardin], paru en 1953 et écrit par un autre jeune poète, à savoir Milan Kundera, qui fut le premier recueil de poèmes à mettre en avant non pas la construction du communisme, mais à nouveau l'homme avec ses sentiments, ses souffrances. Du reste, Jan Skácel et lui se connaissaient bien (Brno n'est pas si grand et tous s'y côtoyaient). À cette époque, les voix des poètes de Brno résonnèrent avec force dans toute

la poésie tchèque, voire tchécoslovaque. L'autre poète qui influença beaucoup Skácel, fut Oldřich Mikulášek, son aîné de douze ans ; il le soutint dans son écriture poétique et le mena à une compréhension plus profonde de la poésie. Les liens entre Mikulášek et Skácel étaient très étroits, plus tard même une parenté particulière devait les rapprocher – Skácel se maria avec l'ex-épouse de Mikulášek.

Dès son premier recueil Kolik příležitostí má růže [Combien d'occasions une rose a-t-elle], paru en 1957, la poésie de Skácel fut hautement appréciée par la critique et aussi goûtée par un public, à vrai dire surtout féminin, même si pas uniquement. Suivirent Co zbylo z anděla [Ce qui est resté de l'ange], Hodina mezi psem a vlkem [L'Heure entre chien et loup], Smuténka [La Tristelette] et Metličky [Les Vergettes]. Entre temps, Jan Skácel devint rédacteur en chef d'une revue littéraire renommée de Brno – Host do domu [L'Hôte dans la maison] qui faisait une sérieuse concurrence à ses pareilles de Prague.

Pavel Čepický